

FRAGMENT FINAL DE LA INTERVENCIÓ DEL PRESIDENT MONTILLA EN EL
DEBAT D'ORIENTACIÓ POLÍTICA GENERAL (Parlament, 30.09.08)

Senyors diputats i senyores diputades,
aquest Debat no és només
pels membres i representants polítics, aquí presents.

Aquest Debat ha de ser, també,
una oportunitat perquè la política parli a la ciutadania.

Per això vull, ara, al final de la meva intervenció, adreçar-me directament
als
ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Fins ara he parlat del que ha fet i del que farà el meu Govern...,
però Catalunya és, afortunadament,
molt més que un Govern, o uns partits.

Si m'ho permeten,
Catalunya és més que la política
que nosaltres,
els seus i les seves representants, intentem dignificar.

La política ha de fer país...,
i el país ha de fer, també, política.

Catalunya necessita, més que mai, del concurs i l'aportació
de tota la ciutadania, empreses, institucions i representants
per sortir més forta i amb més empenta,

d'aquesta situació de crisi, d'incertesa
i de dificultats de tot ordre.

Permeteu-me, doncs, aquesta reflexió oberta...

Potser ha arribat l'hora de parlar més clarament, també, de les nostres
pròpies
responsabilitats per obtenir els objectius marcats.

De dir-nos i d'interpel·lar-nos més a nosaltres mateixos,
no tant sobre qui som i on volem anar,
sinó també sobre com fem les coses
per aconseguir les nostres fites.

De fer autocrítica, de millorar.

Estic convençut que massa vegades
perdem la força per la boca.

Que parlem massa dels altres i de les nostres decepcions
i poc de quines són les nostres responsabilitats
i obligacions.

Un país emprenyat,
decebut,
perplex,
resignat,
o malenconiós
és un país en estat permanent d'insatisfacció.

Els països així expliquen tot el que els passa en clau de referències al seu entorn, en clau de relacions amb els altres.

Els països així, no avancen.

Es miren el melic mentre es llepen les ferides...

Els bons equips no expliquen els seus empats o les seves derrotes per culpa de l'àrbitre, del camp contrari, del joc defensiu del contrincant, o per la pluja o pel mal estat de la gespa.

Tot això influeix, sí.

I cal reclamar, òbviament, joc net i respecte a les regles.

Però els bons equips no justifiquen els seus resultats amb raons que van més enllà del seu esforç i del seu encert.

El país que m'estimo i pel qual treballo...

És un país que fa de la cultura del treball i de l'esforç un senyal d'identitat nacional i cultural.

Un país que creu que el creixement econòmic és fruit del talent, la creativitat, l'esforç, l'emprenedoria.

Un país que sap que la riquesa és la producció de béns i serveis,
no l'especulació monetària o financera.

Vull fer una reflexió sobre aquests valors
que com a poble sempre ens han caracteritzat.

Uns valors que fan que molts pobles ens respectin,
fins i tot que ens admirin o ens envegin.

Valors que fan marca de país.

Valors que expliquen Catalunya i que fan Catalunya.

Valors que ens fan sentir orgullosos de la nostra nació.

Valors que són reconeguts i que configuren bona part de la nostra
identitat com a
poble.

Si insistim i ens reafirmem en aquesta escala de valors,
superarem les nostres dificultats

Hem viscut prou bé en aquesta darrera dècada
un progrés econòmic i social sense precedents.

Tant de benestar ens ha acomodat, també, una mica...

Quan les coses anaven millor calia preparar-se
i, potser, no ho vàrem fer prou.

Mandra, comoditat, excés de confiança, manca de visió...
potser tot plegat.

Tots i totes som responsables, en gran o petita mesura,
tot i que no tothom té la mateixa responsabilitat.

Ara que les coses es regiren...
no tenim més remei que preparar-nos a fons
per sortir reforçats d'aquest moment delicat.

Vaig dir, arrel de la presentació d'un estudi que explicava
l'estat d'ànim del país per la perplexitat dels catalans i de les catalanes...
vaig dir, llavors, que no compartia del tot aquesta justificació del nostre
estat d'ànim.

Crec que el més important
és no perdre els reflexos.

Reflexos per entendre el món d'avui,

Reflexos per a veure-hi les oportunitats,

Reflexos per fer els canvis en la nostra manera de fer o de pensar que
siguin
imprescindibles.

Però és l'hora de recuperar els nostres signes d'identitat.

Parlo de la nostra provada capacitat de treball,

del nostre esforç individual i col·lectiu per fer front i desplegar els nostres projectes personals o professionals.

Els que treballem,

potser caldrà que siguem més eficients i eficaços,
per millorar la competitivitat de les nostres organitzacions i
per respondre amb millors resultats als objectius marcats;

Els que cerquen feina,

hauran d'adaptar-se i reciclar-se a noves demandes laborals i flexibilitzar horaris,
itineraris i habilitats per reincorporar-se ràpidament a un mercat laboral cada cop
més exigent, global i canviant;

Els que s'estan formant

i preparant per la vida professional hauran, també, d'augmentar el seu potencial
curricular amb més competències transversals;

En definitiva, més esforç, més capacitat de sacrifici i determinació per aconseguir les fites proposades.

Així avancen les persones i els països.

En la nostra societat d'avui és possible viure de les rendes de l'estalvi o de les
inversions... Res a dir.

Però un país, una nació, serà rica i plena,
si tothom fa una mica més del que li toca,
del que ha de fer
o del que està estipulat.

La riquesa col·lectiva, com a comunitat nacional, de Catalunya,
és l'amor i el gust pel treball i per la feina ben feta.

Només així, aquesta crisi serà més curta i la nostra recuperació serà més
ràpida i
més sòlida per encarar una nova etapa de progrés i prosperitat per a
tothom, sense
exclusions.

La fórmula de Catalunya, d'ahir i de sempre,
també serà la clau de volta per reforçar el nostre lideratge i la base per
sortir-ne
endavant.

Els nostres valors com a societat
han de ser els valors de la nostra política:

Treball,
Tenacitat,
Rigor,
Creativitat,
Ambició.

Treball.

Aquesta és la nostra identitat bàsica.

Treball, bon treball,...

Bona feina, que és igual a progrés personal, familiar i nacional.

Oi que sempre se'ns ha valorat per la nostra capacitat de treball,
per la nostra empenta?

És treballant com ens hem fet grans,
és treballant com hem arribat fins aquí,
és treballant més i millor com superarem la crisi,
vencerem els reptes de futur i farem el país de primera
que volem.

Tenacitat.

Tenacitat per aconseguir el que és just, necessari i urgent.

Sense aixecar-nos de la taula.

Sense caure en paranys i provocacions.

Sense desanimar-nos davant les dificultats o les incomprensions.

Sense renunciar a cap principi, a cap dret.

Sense acceptar rodes de molí ni mals acords, ni panys calents,
ni pedaços...

Però tampoc no sóc dels que practiquen,

ni prediquen, el “tot o res”

Rigor.

Rigor en les propostes i en els plantejaments.

Hem de recuperar el gust, el segell de la feina fina, ben feta,
de qualitat, amb rigor.

No hem de permetre retallar ni que ens retallin res...
però tampoc podem reobrir negociacions tancades
i amb compromisos acceptats.

Els catalans som gent seriosa, no podem semblar ni capriciosos,
ni insaciables.

Un cop arribat a un compromís, cal complir-lo i treure'n tot el suc,
fins a la darrera gota..., però buscant, com sempre, els pactes,
els acords i els compromisos.

Creativitat.

Hem de reforçar el nostre talent personal i col·lectiu.

La Catalunya de les idees, de les més modernes i europees.

Aquesta és una de les marques de país...: seny i rauxa.

I no sempre sembla que tinguem el primer,

i la segona escasseja massa sovint.

Hem d'aconseguir retenir talent, produir-lo, associar-lo i incorporar-lo al lloc de comandament de la política i de l'economia de Catalunya.

No podem perdre pistonada en això.

Som i serem com a nació... el que siguem com a persones.

Obrim les portes de la Catalunya emergent que viu d'esquenes a la política i a bona part dels reptes col·lectius.

Ambició, tota.

No renunciem a res.

La sobirania és poder, no només competències o fronteres. I el poder és, avui, compartit, obert i integrat.

Compartir un poder gran és més important que tenir un petit poder.

La meva ambició és que Catalunya jugui en les lligues on hi ha premis importants.

Decisiu.

Competint amb els millors i entenent l'Estat com una oportunitat,

no com un problema o una rèmbora, per moltes inèrcies i tics centralistes que tingui.

Que les té i molts.

Comprenc la irritació i la desafecció,
sobre les quals he alertat molt sovint,
davant de tanta ignorància, menyspreu o prejudici...,
però no ens deixem arrossegar.

Hem de canviar de visió.

No ens convé una visió limitada o petita.

La “conllevancia” no produeix prou beneficis.

La resignació o l’aïllament, tampoc.

L'Estatut és una gran oportunitat per a Catalunya.

Un gran pacte d'Estat.

El seu desplegament complet ens donarà un nivell d'autogovern
de gran transcendència política i competencial.

Ampliem el camí iniciat per a convertir-lo en una gran avinguda nacional,
un gran
passeig per a tots els homes i dones del nostre país.

El Govern mira de nou el país i la seva gent.

I renovem el nostre compromís per a sortir-ne reforçats i millorats com a
país,

inspirant-nos en els nostres valors de sempre.

El Govern treballarà encara més i millor.

Hi posarem més hores, totes.

El Govern farà de la tenacitat una bandera,
encara més.

El Govern administrarà amb rigor la confiança rebuda, els recursos
públics, i
defensarà les seves propostes de manera raonada i rigorosa. Encara més.

El Govern promourà i associarà el millor talent del país als reptes públics.
Avui el
concepte públic no és només patrimoni dels Governs.

I ens cal més creativitat social per a l'economia i la política.
Encara més.

El meu Govern serà ambiciós.
Per Catalunya i la seva gent.
Encara més.

Estic segur que aquests valors,
que són presents a la nostra societat,
configuren el fil roig del catalanisme present
a totes les forces polítiques d'aquesta Cambra.

És l'hora de fer, plegats,

d'aquest fil roig... una xarxa,
ben mallada,
ben forta,
ben feta,
al servei dels interessos de Catalunya i dels seus ciutadans.

Jo estic disponible.
El Govern, també.

Amb la mà oberta, com sempre.
No per a fer polsos ni jocs de mans.

Sinó per a donar-la, ben franca i forta,
a qui vulgui fer la Catalunya rica i plena
que somiaven els nostres avis,
s'han esforçat en fer realitat els nostres pares,
i hem de deixar als nostres fills i néts.

Aquesta, senyores i senyors diputats,
és i serà la norma de conducta del Govern que presideixo.

Moltes gràcies senyor president.
Gràcies senyores i senyors diputats.